

ket »den sammenhængende landvegetation« er imidlertid ikke entydigt. I forbindelse med fastlæggelsen af strandbeskyttelseslinjen sådanne steder har Naturklagenævnet og Strandbeskyttelseskommisionen lagt til grund, at udgangspunktet, skal tages ved den grænse, hvor planternes rodnet i hovedparten af tiden befinder sig i vandmættet zone.

I relation til strandadgangsretten har der imidlertid allerede med naturfredningsloven dannet sig den praksis, at der er adgang til færdsel, hvor den sammenhængende vegetation er domineret af salttålede planter.

Der findes ikke baggrund for at ændre denne adgangsret. Den foreslåede ændring har således alene til formål at undgå, at betegnelsen »den sammenhængende landvegetation« skal forstås på to forskellige måder i den samme lov, jf. bemærkningerne nedenfor til nr. 41.

Derudover foreslås der en ændring i adgangen til at medtage løse hunde på strande, således at hunde også i perioden 1. oktober-31. marts skal føres i snor, hvor der er græssende husdyr. Ændringen foreslås, fordi løse hunde erfaringsmæssigt virker forstyrrende på græssende husdyr. Bestemmelsen vil især være relevant for færdsel med hunde på strandenge, der afgræses.

Endelig giver forslaget som en opfølgning på adgangsftalen en vis adgang til ridning på strande.

Med naturbeskyttelsesloven af 1992 blev stranddefinitionen ændret, således at også området mellem daglig højvandslinje og daglig lavvandslinje blev omfattet af reglen om, at kun færdsel til fods på strande er tilladt. Tidligere forhindrede naturfredningslovens adgangsbestemmelser ikke ridning i dette område, hvis man lovligt kunne komme dertil. Der findes ikke grundlag for generelt at forhindre ridning på den ubevoksede strandbred. På den anden side kan ridning også dér medføre problemer, f.eks. på strande med mange besøgende.

Med bestemmelsen gives der adgang til at ride på den ubevoksede strandbred og til ride over den bevoksede del af en strandbred, hvis man rider direkte ned til den ubevoksede del. Det er en betingelse, at man lovligt, f.eks. ad offentlige veje eller ad private veje, hvor ridning ikke er forbudt ved skiltning, kan komme ridende til den pågældende strand/kyststrækning.

Det bemærkes, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at ejeren kan tillade ridning på strande, se dog bemærkningerne til ændringsforslag nr. 16 om klitfredede arealer. På Miljøministeriets arealer vil man være indstillet på gennem aftaler at finde frem til lokale løsninger, der giver mulighed for ridning om sommeren

på strækninger og evt. på særlige tidspunkter, hvor ridning også om sommeren kan foregå uden at medføre væsentlige problemer.

Reglen indskrænker ikke den adgang, der hele året er til ridning på de strande langs den jyske vestkyst, der fungerer som vej. Bestemmelsen indskrænker på den anden side ikke den generelle adgang, kommunalbestyrelsen har til i medfør af badevandsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 292 af 23. juni 1983 om badevand og badestrande) at træffe foranstaltninger af hensyn til badevandets kvalitet, herunder forbyde ridning.

Efter § 27, stk. 1, kan amtsrådet, for statsejede arealer miljøministeren, forbyde eller indskrænke ridning, f.eks. hvis det medfører særlige slidproblemer eller andre problemer for fauna og flora.

Det vil ikke være en ulovlig hindring af adgangsretten (jf. § 22, stk. 3), såfremt der f.eks. lovligt er opsat et kreaturhegn, (hvor adgangen til fods f.eks. er sikret via en stente), der forhindrer ridning.

Til nr. 14

Bestemmelserne giver visse udvidelser af færdselsretten i private skove, men bestemmelserne svarer i øvrigt til de eksisterende regler i § 23, stk. 5 og 6. Derudover foreslås fastsat bestemmelser om en anmeldelsesordning, hvorefter amtet kan begrænse en ejers muligheder for nedlæggelse af veje og stier, der giver adgang til skoves øvrige vejsystem, medmindre der findes eller etableres tilfredsstillende alternative adgangsmuligheder.

Ændringerne er omfattet af adgangsftalen.

Efter de gældende bestemmelser i § 23, stk. 5, er der i private skove kun adgang for offentligheden til at færdes til fods ad stier og anlagte veje, og adgangen til cykling er begrænset til »anlagte veje og befæstede stier«. Begrænsningerne »anlagte« og »befæstede« findes hverken umiddelbart forståelige eller nødvendige. Det foreslås derfor, at der i almindelighed skal være adgang til gående og cyklende færdsel på alle skovens veje og stier, uanset om disse kan betegnes som »anlagte« eller »befæstede«.

Betegnelsen veje og stier dækker permanente, menneskeskabte færdselsbaner. For at der er adgang til en bestemt type færdsel, forudsættes det, at færdselsbanen fremtræder som egnet til den pågældende færdsel. Adgangen til færdsel på cykel ad stier forudsætter således, at stien fremtræder som egnet til cykling med almindelige cykler, idet mountainbikes netop er konstrueret til at kunne cykle også udenfor veje og stier.

Midlertidige kørespor, dyreveksler o. lignende er ikke omfattet af færdselsretten, ligesom bestemmel-